

Dit gedicht kwam tevoorschijn met het uitzoeken van tante haar knipsels en aantekeningen. Ze vond het schijnbaar mooi, want het is in haar handschrift ergens van overgeschreven. Het pakte mij ook toen ik het las. Ik heb het haar op Brinkhoven enkele malen voorgelezen, het leek wel of het over haar ging.

Het gedicht heet: **ZALIG**

Zalig zij, die mij aanvaarden, ook al ben ik hoogbejaard.
Die mij, in mijn dagelijks leven, zorg en ongemak bespaard.

Zalig zij, die het beseffen dat ik ze niet zo goed versta.

Zalig zij, die mij vergeven als ik hun namen niet meer ken.
Die me goed laten merken dat ik nog onmisbaar ben.

Zalig zij, die willen helpen als er iets mis gaat met mijn werk.
Die me gaarne vergezellen om te bidden in de kerk.

Zalig zij, die niet gaan schelden als ik het tafelkleed verschroei.
Die een andere kant uitkijken als ik met de koffie knoei.

Zalig zij, die niet steeds zeuren: "Loop eens een beetje recht".
Mij niet voor de voeten gooien: "Hebt u dat al niet gezegd?".

Zalig zij, die voor me zorgen, ook al duurt het jarenlang.
Me vertroetelen en vertroosten als ik eenzaam ben en bang.

Zalig zij, die van me houden, ook al ben ik hen tot last.
En die op me blijven passen, ook wanneer het hen niet past.

Zalig zij, die met mij samen nog eens terug gaan in de tijd.
En die met me blijven praten, ook al ben ik de draad eens kwijt.

Zalig zij, die mij als mens zien, met mijn vreugde en mijn pijn.
Die me heel goed laten voelen dat ik niet eenzaam hoef te zijn.